

/EROSCOPI

Lauren Blakely

Mister O

Traducere din limba
engleză de Camelia Ghioc

Prolog

BOOKZONLINE

Întrebați-mă care sunt cele trei lucruri pe care le iubesc cel mai mult și răspunsul e așa simplu încât, practic, mi se rostogolește singur din gură: să lovesc mingea cât mai departe pentru echipa mea din liga de softball¹, să desenez un șir mortal de caricaturi și... a, da — să fac o femeie să-și dea drumul așa de tare încât să vadă stele verzi.

N-am să vă mint. Ultima e de departe preferata mea, la kilometri distanță de următoarea. Să provoci unei femei un orgasm de să-și înțelește pumnii în cearșaf, să i se crispeze degetele de la picioare, să-i facă creierii praf e, după părerea mea, Cea Mai Mișto Chestie din Lume.

Juisarea unei femei e ca vacanța de vară, dimineața de Crăciun și o vacanță în Fiji, toate la un loc, unite într-un unic pachet de extaz atât de puternic încât face ferestrele țândări. Să dea naiba, dac-am putea înmagazina și folosi frumusețea și energia femeilor când își dau

---

1 Softball — un fel de baseball, dar jucat pe un teren mai mic, cu o minge mai mare și moale. (*N.t.*)

drumul, probabil că am putea pune în mișcare metropole întregi, am putea opri încălzirea globală și-am aduce pacea pe planetă. Orgasmul feminin e, în esență, manifestarea a tot ce e bun în lume. Mai ales când eu sunt ăla care-l provoc, și am cauzat mii și mii. Sunt ca un supererou al plăcerii, un aducător de fapte bune, sunt tipul-cândva-timid-devenit-mascul-feroce, iar misiunea mea e să ofer amantelor mele cât de multe orgasme posibil.

Cum am reușit această uimitoare faptă măreață? Simplu. Sunt în egală măsură elev și maestru în arta dăruirii de orgasme. Mă consider un expert în materie fiindcă — și acum e momentul să dau toate cărțile pe față — sunt complet și sută la sută *obsedat* de plăcerea femeii în așternuturi. S-o aduc la extaz e singurul meu scop, iar dacă nu ești în stare să-ți faci treaba, ar trebui să te cari, naibii, din dormitor.

Dar știți ceva? Sunt destul de modest să recunosc că mai am de învățat. Fiindcă la o femeie ai mereu ceva nou de descoperit.

Îi place blând, dur, rapid, alene, agresiv? Îi place cu dinți, jucării, scula mea, limba mea, degetele mele? Tânjește, cumva, după ceva în plus, cum ar fi o pană, un vibrator sau o combinație din cele de mai sus? Fiecare femeie e altfel și fiecare cale spre plăcerea ei e propria ei călătorie erotică unică, cu nenumărate popasuri fantastice de făcut pe drum. Iau notițe în minte, îi studiez semnele și întotdeauna fac bucurosi munca de teren.

Presupun că asta mă face Magellan-ul orgasmului feminin. Un adevărat explorator, care se avântă cutezător înainte, pregătit în orice clipă să cartografieze terenul plăcerii ei, până ce o aud țipând în înclștarea extazului.

De acord, unii ar putea spune că sufăr de o dependență. Dar, acum, pe bune, ce e așa rău că vreau să fac femeia cu care sunt să se simtă bine? Dacă asta înseamnă că sunt un tip cu mintea calată pe un singur lucru, atunci, să mor eu dacă nu mă declar vinovat. Recunosc de bunăvoie că atunci când întâlnesc o femeie care-mi place, în câteva secunde îmi imaginez cum arată când juisează, ce sunete scoate, cum aș propulsa-o spre nirvana.

Problema e că există o singură femeie la care nu pot să mă gândesc așa, deși în ultima vreme creierul meu e disperat să descopere cum poate fi scoasă din minți de plăcere. A fost o luptă de proporții epice și am fost nevoit s-o țin într-un sertar special, sigilat și încuiat, și să arunc cheia, fiindcă e exact genul de situație pentru care s-a inventat expresia *jos labele*.

Ceea ce e nașpa rău de tot, fiindcă e pe cale să *întărească* dificultatea situației cu cuvintele care-i ies din gură.

Capitolul 1

BOOKZONLINE

Se spune că bărbații se gândesc la sex 99,99 la sută din timp. N-ai să mă vezi niciodată că încerc să contrazic vorba asta.

De ce-aș face-o? E aproape sută la sută corectă, mai ales dacă te gândești că restul de 0,01 la sută din capacitatea creierului e dedicată căutării neobosite a telecomenzii.

Însă în cazul meu — și, presupun, în apărarea mea — sexul face parte din slujba mea.

Ca și socializarea și semnarea de autografe. Așadar, iată-mă aici, la An Open Book, o librărie foarte tare din Upper West Side. Când adunarea asta de dat autografe a început, acum vreo câteva ore, o lungă coadă de fani șerpuia până afară, pe trotuar. Evenimentul organizat de compania mea de televiziune e pe sfârșite, așadar, coada e tot mai scurtă. Coada a fost cam cincizeci și cinci la sută contra patruzeci și cinci la sută în favoarea sexului frumos, lucru de care nici prin cap nu-mi trece să mă plâng, mai ales că acum câțiva ani, fanii mei erau cam toți tipi.

Unii încă mai sunt. Cum ar fi tipul ăsta.

— Episodul meu preferat e bazat pe aia, spune un adolescent stângaci cu voce chițaită și părul în toate părțile, arătând spre un șir de desene în care Mister Orgasm salvează o duzină de frumoase cu sâni imenși de pe o insulă izolată unde fuseseră private de sex mult prea mult timp.

Ce-a urmat? Numai un supererou cu mantie desenat putea să le reumple rezervoarele de plăcere aproape secate, până la un nivel înspăimântător de scăzut.

Mă cutremur când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut femeile astea până să apară eroul ca să le salveze.

— Îhm. Aia-i chiar super, spun și-i arunc puștiului un rânjet scurt, după care aprob serios din cap. Mister Orgasm a făcut doamnelor un mare serviciu, așa-i?

— Da, spune puștiul cu ochi mari, sinceri. Le-a ajutat mult de tot.

E bizar, fiindcă are vreo șaispe ani și o părticică din mine își spune *de ce puii mei te uiți la serialul meu porcos?* Dar, pe de altă parte, înțeleg. Când eram de vârsta lui, nici eu nu știam nimic despre femei. Ceea ce probabil că explică de ce am început să desenez Aventurile lui Mister Orgasm, cândva desen animat online, acum serial TV de senzație transmis noaptea târziu, care include povestea despre mai-sus-menționata faptă cetățenească responsabilă făcută de eroul titular.

Titular.

Am spus titular.

În mintea mea.

În fine, ăla fusese clar un episod popular și unul dintre motivele pentru care compania mea de televiziune a pus la un loc câteva dintre vechile mele desene și-a scos această carte de benzi desenate de subsemnatul, Nick Hammer. Ediție specială și tot tacâmul, așa cum spune marca aurie scoasă în relief de pe copertă.

— Puteți să scrieți „Pentru Ray“? întrebă și, când ridic carioca neagră, prind cu coada ochiului o sclipire aurie, apoi o mână-n buzunar.

Of, băga-mi-aș.

Cred că știu ce-a făcut acum o clipă femeia din spatele lui Ray.

Termin cu semnatul și-i întind cartea lui Ray.

— Mergi și împarte plăcere, Ray, îi spun, de parcă ar fi o mantra.

Ne ciocnim pumnii și după aceea se uită scurt la mâna lui de parcă a primit binecuvântarea unui maestru.

Normal că așa e.

— Aveți cuvântul meu. Vreau să fiu un furnizor de plăcere, spune Ray solemn, strângând cartea la piept și recitând una din celebrele replici ale lui Mister Orgasm.

Frate, într-o zi, băiatul ăsta o să înnebunească doamnele. E hotărât, ceva de speriat. Dar nu încă. Fiindcă, mă rog, are doar șaispe ani.

Întorc privirea spre următoarea persoană la rând și sunt orbit, la propriu, de cantitatea de sâni scoasă la vedere. E destul ca să declanșeze o transă masculină totală — privirea aia sticloasă, mutra aia tâmpă, ca de lovit de dambă, pe care numai țâțele o pot provoca la un tip. Nici eu nu sunt imun, pentru că... țâțe.

Sunt unul din locurile mele de joacă preferate.

Dar am antrenament serios în combaterea acestei afecțiuni. Face parte din slujba mea să interacționez cu publicul, așa că nu pot să umblu dintr-o parte-n alta cu gura căscată, holbându-mă la busturi. Însă femeia asta o să-mi pună la încercare îndemânarea. Poartă un tricou alb decoltat. Pentru cei mai mulți bărbați, asta-i o veritabilă kryptonită¹.

Se apleacă în față, ca să se asigure că am loc în primul rând la spectacolul pe care-l oferă. Arunc privirea-n jur în speranța că Serena, femeia de la PR, care e gravidă, veșnic zâmbitoare, dar unsă cu toate alifile, și care se ocupă de serialul meu la postul Comedy Nation, se va întoarce repede din încă una dintre nenumăratele pauze de toaletă. E o adevărată profesionistă în a ține la distanță doamnele înfocate.

Știți ceva? Nu mă plâng. Nu mă deranjează câtuși de puțin că unele dintre telespectatoarele serialului devin un pic cam prea zburdalnice

¹ Kryptonită — rocă din care era făcută planeta natală a lui Superman, Krypton, singurul material în prezența căruia devenea vulnerabil. (N.t.)

la astfel de evenimente. Nu mă supăr. Dar am senzația că asta n-ar trebui să se joace cu focul.

— Bună, îi spun cu un zâmbet Blondei Decolorate.

Interacționează. Socializează. Face parte din job. Fii personajul principal al serialului de uriaș succes care zdrobește în acest moment nenorocita de concurență de la ora unsprezece noaptea — precum și toate emisiunile care sunt difuzate mai devreme. Acest lucru îl încântă și-n același timp îl face să turbeze pe șeful postului TV, dar asta-i altă poveste, pentru mai târziu.

Femeia își duce mâna la piept, încercând o tactică tradițională de inducere a transei. Rezist cu stoicism.

— Sunt Samantha și-ți ador serialul, gângurește. Am citit săptămâna trecută și articolul despre tine din *Men's Health*. Am fost nespus de impresionată de dedicarea față de arta ta, dar și față de corpul tău.

Articolul — fiind în *Men's Health* — includea și o poză cu mine la sală. Apoi își lasă privirea să se plimbe deloc subtil de-a lungul brațelor mele acoperite de tatuaje, peste pieptul meu și... mă rog, hai să zicem lucrurilor pe nume: încearcă, practic, să se-mperecheze cu mine prin contact vizual chiar acolo, în librărie.

— Poți să-mi spui „Dedicare“, îi zic zâmbind și-mi împing ochelarii în sus pe nas.

Mă neliniștește și nu din cauza decolteului revărsat, ci mai degrabă pentru ce-a făcut în buzunar acum câteva minute, la coadă.

Se apleacă și mai mult și împinge cartea pe masă, către mine.

— Poți să semnezi aici, dacă vrei, șoptește Samantha, trecându-și degetul peste decolteu.

Iau iute cartea.

— Mersi, dar cred că prima pagină e un loc excelent pentru asta.

— Ar trebui să-ți pui și numărul de telefon acolo, adaugă ea.

Semnez *Nick Hammer* și-i întind cartea.

— N-o să-ți vină să crezi, dar adevărul e că habar n-am ce număr am, spun, ridicând inocent din umeri. Cine-și mai amintește numere de telefon în ziua de azi? Chiar și pe-al său?

Unde naiba e Serena? Sper că n-a născut la toaletă.

Samantha chicotește, apoi își trece o unghie lungă, roz, peste semănătura mea.

— *Hammer*¹, spune făcând pe sfoasa, lăsând cuvântul să i se rostogolească pe limbă. E numele tău adevărat, sau e felul în care-ți alinți...

Nu, nu, *nu*.

Retragerea.

Nu pot să fac asta. N-am de gând să joc Sinonime Obscene bazate pe numele meu cu Samantha, care e pe cale să-și treacă unghiile alea ascuțite peste brațul meu.

— Scuzați-mă, vă rog. Ați scăpat cumva ceva pe jos?

Mă îndrept de spate la auzul vocii cunoscute — umor sec și în același timp pură inocență.

Blonda tresare.

— Nu, spune cu o grimasă iritată, repezind-o pe interlocutoare. N-am scăpat nimic.

— Sunteți sigură?

Tonul e tot, sută la sută, numai grijă sinceră.

Nu-mi pot stăpâni rânjetul care mi se lățește pe față, fiindcă știu că femeia din spatele vocii pune ceva la cale.

Harper Holiday.

Păr roșu. Ochi albaștri. Față de inger nevinovat și sexy, trup de prințesă războinică — ninja dată naibii — și o gură perfecționată în arta replicilor sarcastice rostite impecabil, la momentul potrivit. Cu ea aș juca Sinonime Obscene, Antonime Obscene... Orice, numai obscen să fie.

Harper pășește din spatele blondei de la coadă și deschide palma:

— Fiindcă sunt aproape sigură că asta e verigheta dumneavoastră, spune cu ochii ăia albaștri plini de îngrijorare, în timp ce cu cealaltă mână ia verigheta de aur din palma ei și-o întinde blondei pofcioase.

¹ Hammer — ciocan. (*N.t.*)

— Nu-i a mea, spune agresiv femeia, cu o voce din care a dispărut orice urmă de drăgălășenie ispititoare.

Harper se pocnește peste frunte cu cealaltă mână.

— Proastă mai sunt! Pe-a ta ai pus-o în buzunar acum câteva minute. Uite, chiar acolo.

Arată spre buzunarul drept al blondei și, bineînțeles, zăresc acolo conturul a ceea ce pare să fie o verighetă. Exact asta bănuisem că făcuse când o văzusem la coadă. O ascunsesese. Probabil că uitase că o avea pe deget și-apoi a încercat s-o ascundă în ultima clipă.

Femeia măritată se albește la față.

Te-am prins.

— Asta — continuă Harper ridicând inelul în lumina becurilor din tavan — asta e cea pe care-o țin la mine pentru astfel de situații.

Samantha susură *javra dracului* în barbă, se răsucește pe călcâie și se-ndepărtează cu pas apăsător.

— Lectură plăcută, strigă după ea Harper, după care se uită la mine, își lasă capul într-o parte și-mi aruncă un rânjet care spune *tocmai ți-am salvat curul*.

Într-o imitație personală de admiratoare înfocată a lui Mister O, spune:

— Nick Hammer. Țsta e numele tău adevărat?

Și deodată, sper ca Serena să rămână la toaletă cât mai mult timp.

Capitolul 2

BOOKZZONE

Numele meu de familie adevărat chiar *este* Hammer.

Tot timpul sunt întrebat asta. Toată lumea crede că e fals. De parcă ar fi nume de scenă sau pseudonim, sau numele meu de stripper de pe vremea când trudeam din greu ca să-mi câștig pâinea.

Glumesc. N-am fost niciodată stripper.

Dar am avut norocul să nimeresc un nume de familie beton și am avut și mai mare noroc că m-am născut băiat, fiindcă, dacă aș fi fost fată, părinții aveau de gând să mă boteze Sunshine¹. Așa, mama și-a botezat brutăria Sunshine și pe cei doi fii Wyatt și Nick. Surioara noastră a apărut la vreo câțiva ani după brutărie, așa că a scăpat și ea ca prin urechile acului de numele hipiot, dar a moștenit categoric gena. Josie e un spirit liber.

Arăt spre inelul din mâna lui Harper:

— Ai dat, cumva, o fugă până-n Vegas în weekend și te-ai măritat cu Penn? Stai! Sau te-ai luat cu Teller?²

1 Sunshine (lb. engl.) — rază de soare. (N.t.)

2 Penn și Teller — cuplu de magicieni celebri. (N.t.)

— Nu. Cu Criss Angel¹, spune și îndeasă inelul într-o poșetă roșie așa de mare că ar putea servi drept adăpost pentru refugiați.

— Acuma, pe bune — de ce umbli cu o verighetă la tine?

— Ți-aș spune, dar aș încălca Codul 563 din *Manualul secret al magicianului*, scris anume ca să țină-n ceață muritorii de rând ca tine.

Mă bat cu degetele-n piept și clatin din cap:

— Ba, pardon. Nu sunt un simplu muritor. Hai, varsă tot.

Își pune o palmă făcută căuș într-o parte a gurii și șoptește tare, teatral:

— E falsă. Am luat-o ca să fac un truc de prestidigitație weekendul trecut, la o petrecere.

— Ți-a ieșit?

Aprobă din cap și buzele i se curbează într-un zâmbet larg:

— Brici! Am transformat ăsta în inelul lui Green Lantern². Puștii era în extaz.

— Normal. Apropo — spun arătând cu bărbia în direcția cucoanei de mult duse — mulțumesc. O clipă am crezut că poate-avea în buzunar un aparat de vibromasaj.

Face ochii mari.

— Ți s-a întâmplat așa ceva?

Fac semn că da, dându-mi ochii peste cap.

— O dată, la o întâlnire cu fanii.

— O fană s-a masturbat la coadă?

— Ori așa, ori doar se ambala pentru mai târziu. Dar stai liniștită.

Sunt cât se poate de bucuros că m-ai salvat și de tactica ascunsului verighetei. Cred că s-ar putea să fii și tu un supererou.

— Aia-s eu. Apar din neant și salvez bărbați nevinovați de femeii măritate cu bărbați periculoși care-ar vrea să strivească forța vitală din desenatori aflați la mare preț în ochii publicului. Probabil c-o să vrei să mă scoți la o cafea când o să-ți spun că soțul ei are vreo trei

1 Celebru magician american. (N.t.)

2 Lanterna Verde — supererou de benzi desenate. (N.t.)

metri, brațe cât țevile de tun și poartă pe mâini boxuri de alamă. L-am văzut în fața librăriei când am venit.

— Nu cumva e și organizator de lupte ilegale?

Aprobă din cap cu o mutră fals-serioasă.

— Da, el e. E Fiara. E numele lui de ring.

— E clar că-ți sunt dator cu o cafea. Poate și c-o felie de tort, ca să știi cât de recunoscător îți sunt că m-ai salvat de Fiară.

— Nu mă duce cu zăhărelul. Prăjiturile sunt pentru mine o experiență religioasă.

Coboară vocea.

— Mi-a luat mult timp să mă hotărâsc dacă să folosesc trucul cu inelul sau să-i dau aștia — spune și bagă mâna-n geantă ca să scoată o pereche de ochelari de vedere mov — și să-i sugerez să-i pună ca să ți-o tragă mai bine din priviri.

Izbucnesc în răs.

— Sunt creați special pentru asta? Că dacă da, tare-aș vrea și eu o pereche.

Ca să-i încerc cu tine.

Aprobă iar din cap.

— Se găsesc într-un magazin din East Village. Trebuie comandați special, dar pot să-ți fac o intrare, spune, apoi cotrobăie iar prin geantă.

Parcă e poșeta lui Hermione. Da, am citit toate cărțile cu *Harry Potter*. Doar e cea mai grozavă poveste spusă vreodată pe lume.

Scoate din geantă o copie a colecției mele și-o pune pe masă.

— Poți să o semnezi cu dedicație pentru Helena?

Când văd bonul în interiorul copertei, îi arunc o privire. A cumpărat-o aici.

— Harper, nu era nevoie să vii până aici ca să-ți dau autograf pe o carte. Ți-aș fi dat eu una.

Îmi face cu ochiul.

— Mă bucur că aflu că sunt pe lista VIP. Deocamdată, am o clientă care e îndrăgostită în secret de tine. Așa că-i dau cartea semnată cadou.